

Den zamyšlení 2016 a Pražská družina SO

Symbolem letošního **Dne zamyšlení** je čtyřbarevný „pazlíkový“ kruh či kotouč se žlutým, červeným, modrým a zeleným polem a tématem „**Connect**“ – „**Spojme se**“ (viz obrázek). „**Puzzle**“, po našem „**pazl**“, je barevný dvourozměrný skládací obrázek, v němž je kategorickou podmínkou poskládat vše přesně dohromady, aby z toho něco vzešlo. Podobně jako v matematice a teoretické fyzice lze operovat v ***n-rozměrných prostorech***, tak i tento náš „**pazlík**“ - „**Connect – Spojme se**“ ztrácí svou dvourozměrnou dimenzi, a jak je v námětovém a metodickém materiálu, vydaném WAGGGSem a promptně přeloženém na našem ústředí, má ***n*** možností a směrů navazování kontaktů, spojení v sobě, mezi více osobami, komunitami atd. Že je to v dnešním světě aktuální více než dost, není nutno zdůrazňovat. 10 milionů jedinců

WAGGGSu, a přidáme-li členy WOSMu, je to pěkný balík, který už něco dokáže. Podobně jako řešení *n-rozměrných* matematických a fyzikálních problémů však nebývá snadnou procházkou, tak ani zde to není snadné (*jó, prima by bylo, kdyby skautek a skautů bylo řádově ***n.10⁹***, kde ***n***>1,1; to by bylo jiná kafe*). Více viz adresy:

<http://krizovatka.skaut.cz/zpravodajstvi/2322-den-zamysleni-se-blizi-jak-ho-zapojit-do-oddilove-cinnosti> či <http://krizovatka.skaut.cz/zpravodajstvi/2314-vyrobte-na-schuzce-prani-ke-dni-sestram-ze-svojsikova-oddilu-udelaji-radost> .

Docela by mě zajímalo, kde všude se toho bohatého materiálu na 31 stránkách naši skauti a skautky ujali. Zde si dovoluji připomenout, že v Kamzíkem vydaném **Zpravodaji SO č.3 – únor** se mi líbil článek protivínských skautek o jejich účasti na 100. výročí dívčího skautingu v Praze. V mém rodišti, kde jsem před 74 roky začal skautovat, zase místní skautky si pozvaly někdejší bývalé skautky do klubovny na vzpomínkové posezení, jak jsem se dočetl v místním měsíčníku – to vše je „**Connect - Spojme se**“. Věřím, že takových akcí je bezpočet. Tolik úvodem.

Nyní jak to bylo 20. února t.r. na Dni zamyšlení tradičně u **sv. Ignáce** ve dvoraně v pracovně P. Ignáce Raaba, pořádaném OS Prahy 2. Nakonec se nás sešlo tolik, že volné místo u dlouhého stolu bys stěží našel. Úvodem br. **Kamzík** zahájil téma „**Jaký je základ evropské**

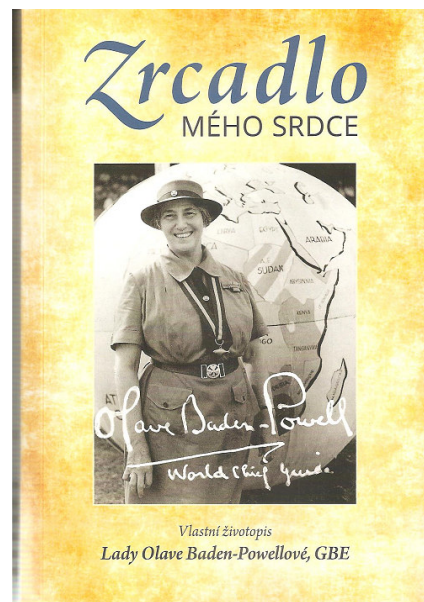
kultury“ 23. Davidovým žalmem, který je nám vesměs dobře znám a oblíben a nejčastěji uváděný v Dvořákových Biblických písních. Rozdal 245. únorové číslo **Na dobré stopě** (vydávané Odborem duchovní výchovy Junáka), s **předmluvou J. A. Komenského** ke spisu *Labyrint světa a ráj srdce*, kde zdrojem pro své myšlenky hledal autor v **Azafově 73. žalmu**, zejména pak v závěrečných verších **26, 27, 28**. Navíc pak na str. 7 výše zmiňované NDS je z *Labyrintu světa a ráje srdce* uvedena kapitola „I. POUTNÍK KŘESŤANY PODLE STAVU PROHLÉDÁ“. *Po-drobnější Kamzíkovo rozvedení prezentované úvahy viz 3. číslo Zpravodaje SO na str. 12-13.*

Uvedené pasáže jsem se snažil vícekrát přelouskat, ale Komenského čeština 17. století v nejednoduchých souvětích mi dost připomínala oktavánskou latinskou četbu Tacitovy Historie a Análů, s tím rozdílem, že tvarosloví latinské bylo jednoznačné, zatímco u českých termínů Komenského to byla občas značná hádanka.

Nicméně v této souvislosti bych rád zmínil, že na vůdcovských kurzech, vedených Rysem - Jirkou Lukšíčkem, kde jsem měl na starosti estetiku a kulturu, jsem své doby pravidelně pouštěl frekventantům zvukovou nahrávku pasáží *Pampédie* ze stěžejního filozofického díla J. A. Komenského *De rerum humanarum emendatione consultatio catholica – Obecná porada o nápravě věcí lidských*, díla, jež bylo v Německu objeveno až v první půlce 20. století !! a jejíž znění latinského textu zveřejnilo nakladatelství Academia poprvé v r. 1966! Tehdy také vyšel výběr z tohoto spisu v češtině. Vybrané texty z tohoto ojedinělého díla české literatury citlivě vybral Alfred Strejček, jež přednášel za hudebního doprovodu Štěpána Raka a dalších zdatných muzikantů. Frekventanty jsem tak seznamoval se závažnými myšlenkami muže, jehož znali jen povrchně ze školních lavic, a byli velmi překvapeni i udiveni z toho, jaký myslitel a osobnost vsuktu učitel národů byl.

Po Kamzíkově spirituální části programu opět tradičně přišlo čtení **Hanky Bouzkové** jejího překladu z vlastního životopisu Lady Olave Baden-Powellové, GBE. Na pořadu byla 22. kapitola **Velvyslankyně se zvláštním posláním (léta 1945-1956)**. Loni to bylo jen ještě v papírech, teď už jako dárek k 100. výročí dívčího skautingu pod názvem **Zrcadlo mé duše** je k dispozici noblesní monografie. Hampton Court, někdejší královské sídlo na JZ od Londýna bylo již sídlem Lady Olave takřka do konce života. Vedle zámeckých duchů jako Anna Boleynová větším strašákem bylo pro ni po válce začít s dívčím skautingem v poraženém Německu – neuspěchalo se. V intencích úkolů, které jí zadal Robin, její manžel, se tato dáma pustila do neuvěřitelného cestování, lze říci po celém světě a často za roztodivných podmínek, aby šířila skautské myšlenky a ideály. Při svém cestování se např. setkala v Havaně **Winstonem Churchillem**, jehož nejmladší dcera se brzy přivdala do její rodiny. Při popisu svých cestovatelských aktivit nám trochu schází zmínka její návštěvy na podzim 1946 u nás, ale nedivme se – to by si asi musela vzít na pomoc rejstřík pomalu všech zemí na zeměkouli. Jako vážená osobnost se setkala s řadou významných politiků, vládců a dalších celebrit; vzpomíná např. **Dr. Edvarda Beneše**, utrápeného v r. 1948 komunisty, nizozemské královny Vilhelminy, ale i krále Egypta na odchodu, Faruka, nebo dalšího exota – súdánského imáma „Mah Mahdiho“. Těch přednášek po severoamerickém kontinentě, po Kari-biku, zajímavá zmínka účasti na **korunovací královně Alžběty**, bizarní putování po Africe v době Suezské krize, kdy do Chartumu vandrovala z Libye přes Sicílii a Řím! To už jí bylo 67 let. V závěru kapitoly, kdy vzpomíná, jak sedí v poslední den r. 1956 u Robinova hrobu v Nyeri, mne zaujala **citace Cecila Rhodese o Africe: „Tak málo času, tak málo vykonáno,“ a dodatek Lady Olave: „A ještě je toho tolik, co se udělat má,“** když myslela na strádání mladých lidí po celém světě. Až nebezpečně aktuální.

Hanka nám také představila právě přišedšího br. **P. Mgr. Josefa Tichého**, rovněž člena Svojsíkova oddílu, který začal skautovat v Havlíčkově Brodě. Se svými chlapci měl blízko do krásné přírody i do lesů Svojsíkových Orlov, ve svém vyprávění nám též vyprávěl o psychických masáží, které si od STB jako kněz vytrpěl. Nyní tráví své stáří právě u sv. Ignáce.

Sestry z oldskautského klubu „Ječná“ a pražského střediska Maják na Praze 2 o nás vzorně pečovaly, dobrot a laskomin bylo dostatek; já, protože moc vařit a péci neumím, jsem přispěl pozdravem z Moravy ze sklepů ve Velkých Pavlovicích. Tak nám ten čas uběhl, poměli jsme se a kvačili jsme v dobré náladě domů.

Závěrem bych rád upozornil na výňatek z *Drobníček* metodického barda, br. P.F. Hájka – Balúa *Dobrý skutek jako cíl i prostředek výchovy*, který Kamzík zařadil na 11-12. str. již zmiňovaného časopisu Na dobré stopě, č. 245. Dobré čtení. Jako dlouhodobý vůdce vřát vzpomínám rád a vděčně na autorovy „Uhlíky“.

Br. J. Tichý rovněž
podepisuje přání.

Text: Boža Strauch – Grizzly

Foto: P. Jeschke - Derviš

Podepisování přání nepřítomným sestrám a bratrům ...

... a kruh na rozloučenou.